

ພົບຄວາມສຸກຜ່ານການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຮັກ
ໂດຍ ແອວເດີ ເອັມ ຣະໂລ ບາເລິດ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ທ່ານຜູ້ທີ່ມາຢຽມຢາມເມືອງເຊົາເລັກຈະ
ສວຍໂອກາດຊິນຊົມນຳສິສັນຄວາມງາມ ແລະ ກິນຫອມຂອງດອກໄມ້ທີ່ພວມອອກດອກອ້ອມຮອບ
ໃກ້ພຣະວິຫານເຊົາເລັກນ.

ລະດູໃບໄມ້ປົງຈະຕຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ນຳຊີວິດໃໝ່ມາໃຫ້---ເຕືອນເຮົາ, ຜ່ານຮອບລະດູການ, ເຖິງຊີວິດ,
ການເສຍສະລະ ແລະ ການຟຸ້ນຟູພຣະຊົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ໃຖ່, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເພາະ
ທຸກສິ່ງເປັນພະຍານເຖິງພຣະອົງ (see Moses 6:63).

ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມສວຍງາມ ແລະ ສັນຍາລັກຂອງຄວາມຫວັງນ, ກໍຍັງມີໂລກທີ່ບແນ່ນອນ, ສະຫລັບ
ສັບຊ້ອນ, ແລະ ສັບສົນຫຼາຍ. ພາລະຂອງຊີວິດແຕ່ລະມ---ການສຶກສາ, ວຽກງານ, ການລ້ຽງດູລູກ,
ໜ້າທີ່ໃນໂບດ ແລະ ການເອນ, ກິດຈະກຳທາງໂລກ, ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມໂສກເສົາຂອງ
ການປວຍໂຊທິບຄາດຄິດ ແລະ ເຄາະຮ້າຍ---ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາທໍາຖອຍໃຈລົງໄດ້. ເຮົາຈະປົດປ່ອຍ
ຕົວເອງຈາກສາຍໄຍຂອງການທ້າທາຍ ແລະ ຄວາມບແນ່ນອນນ ເພື່ອພົບຄວາມຊື່ນຊົມໃນຈິດໃຈ ແລະ
ຄວາມສຸກໄດ້ແນວໃດ?

ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ ເຮົາຈະເປັນຄືກັນກັບ ພໍ່າໝູ່ມິນໜຶ່ງ ຈາກເມືອງບອສຕັນ, ຜູ້ຊົງໃນປີ 1849,
ຕາມເລື່ອງເລົ່າວ່າ ມີຄວາມກະຕືລືລົມຫຼາຍນຳການຫາຄຳຢູ່ລັດຄາລິຟໍເນຍ. ລາວໄດ້ຂາຍຊັບສິນ
ທັງໝົດທີ່ລາວມີ ເພື່ອຈະໄດ້ໄປຊອກຫາຄວາມລຳລວຍຢູ່ແຖວແມ່ນ້ຳຂອງ ລັດຄາລິຟໍເນຍ,
ຊຶ່ງມີຄົນບອກລາວວ່າ ມັນເຕັມໄປດ້ວຍກ້ອນຄຳໃຫຍ່ແທ້ໆຈົນວ່າຜູ້ຄົນຍົກບຂນ.

ຕະຫລອດທັງວັນ, ມແລ້ວມເລົ່າ, ຊາຍໝູ່ມິນນໄດ້ນັ່ງຫ່ອນຄຳຢູ່ໃນແມ່ນ້ຳ ແລະ ບພົບເຫັນຈັກກ້ອນ.
ສິ່ງທີ່ລາວຫາໄດ້ ແມ່ນຂຫິນກອງໃຫຍ່. ດ້ວຍຄວາມທໍາຖອຍໃຈ ແລະ ຄວາມຂາດແຄນ, ລາວຄິດວ່າຈະເຊົາ
ຫ່ອນຄຳ, ແຕ່ມໜຶ່ງຜູ້ສຳຫລວດໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ປາດໂທ້, ເຈົ້າຄືມີຂຫິນກອງໃຫຍ່ແທ້, ຫລານຊາຍ.”

ຊາຍໝູ່ມິນໄດ້ຕອບວ່າ, “ແຕ່ບມີຄຳເລີຍ. ຂ້ອຍຊື່ກັບເມືອບ້ານ.”

ເມື່ອຢ່າງເຂົາໄປໃກ້ກອງຂຫິນນໜ, ຜູ້ສຳຫລວດໄດ້ເວົ້າວ່າ “ມີລະບໍ. ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກເບິ່ງຈິ່ງຈະເຫັນ.”
ລາວໄດ້ເອົາຫິນສອງກ້ອນມາທູບໃສ່ກັນ, ແລ້ວຫິນກ້ອນໜຶ່ງໄດ້ແຕກເຄິ່ງ ແລະ ຄຳຫລາຍເມັດໄດ້ສະທ້ອນ
ໃສ່ແສງຕາເວັນ.

ເມື່ອສັ່ງເກດເຫັນຖົງຄຳທີ່ຫ້ອຍຢູ່ແອວຂອງຜູ້ສຳຫລວດ, ຊາຍໝູ່ມິນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຊອກຫາຄຳກ້ອນໃຫຍ່
ແບບຢູ່ໃນຖົງຂອງເຈົ້າຫນຳ ບແມ່ນເມັດນ້ອຍໆເຫລົ່ານ.”

ແລ້ວຜູ້ສຳຫລວດໄດ້ເປີດຖົງໃຫ້ຊາຍໜຸ່ມເບິ່ງ ຜູ້ໄດ້ສ່ອງເບິ່ງ ຫວັງວ່າຈະໄດ້ເຫັນຄຳກ້ອນໃຫຍ່.
ແຕ່ລາວຄົກສະເງເມື່ອເຫັນວ່າຢູ່ໃນຖົງນັ້ນມີແຕ່ຄຳເມັດນ້ອຍໆ.

ຜູ້ສຳຫລວດໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຫລານເອີຍ, ເບິ່ງຄືວ່າ ເຈາກຢູ່ກັບກາງຂອງຫາຄຳກ້ອນໃຫຍ່ນີ້ ຈົນຫລຽວບເຫັນ
ຄຳເມັດນ້ອຍໆທີ່ມີຄ່າເຫລົ່ານັ້ນ. ຄວາມອິດທິພົນກັບທ້ອນຄຳເມັດນ້ອຍໆເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍລຳ້ລວຍ.”

ເລື່ອງນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນຄວາມຈິງທາງວິນຍານທີ່ແອວມາໄດ້ສອນຮິລາມັນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນວ່າ:

ເລື່ອງເລັກນ້ອຍ ແລະ ງ່າຍໆຈະນຳເລື່ອງໃຫຍ່ມາ....

ແລະ ໂດຍວິທີເລັກໆນ້ອຍໆທີ່ສຸດ ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມລອດເກີດກັບຈິດວິນຍານເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ
(ແອວມາ 37: 6-7).

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພຣະກິດຕິຄູນຂອງພຣະເຢຊູຄິດແມ່ນລຽບງ່າຍ, ບໍ່ວ່າເຮົາຈະພະຍາຍາມເຮັດ
ໃຫ້ມັນສັບສົນຫລາຍປານໃດກໍຕາມ. ເຮົາຄວນພະຍາຍາມຮັກສາຊີວິດຂອງເຮົາໃຫ້ລຽບງ່າຍ,
ປາດສະຈາກອິດທິພົນທາງນອກ, ເອົາໃຈໃສ່ກັບສິ່ງທີ່ສຳຄັນກວ່າໝູ່ໝົດ.

|v13

ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ມີຄ່າ ແລະ ລຽບງ່າຍຂອງພຣະກິດຕິຄູນທີ່ຈະນຳຄວາມແຈ້ງ ແລະ
ຈຸດປະສົງມາໃຫ້ຊີວິດຂອງເຮົາ? ແມ່ນຫຍັງຄືເມັດຂອງພຣະກິດຕິຄູນທີ່ຄ່ອຍໆມີຫລາຍຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງເຮົາ
ທີ່ຈະເປັນລາງວັນອັນສູງສົ່ງໃຫ້ເຮົາ---ເປັນຂອງປະທານອັນມີຄ່າແຫ່ງຊີວິດນິລັນຕອນ?

ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າມັນເປັນຫລັກທຳຂໍ້ໜຶ່ງທີ່ໜ້າປະທັບໃຈຫລາຍ---ສວຍງາມຫລາຍ---ເປັນຫລັກທຳ
ທີ່ປະກອບດ້ວຍພຣະກິດຕິຄູນທັງໝົດຂອງພຣະເຢຊູຄິດ. ຖ້າເຮົາຮັບເອົາມັນຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະ ເຮັດ
ໃຫ້ຫລັກທຳຂໍ້ນີ້ເປັນຈຸດສູງໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ແລ້ວມັນຈະຊຳລະເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍລິສຸດ
ເພື່ອວ່າເຮົາຈະສາມາດຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ອີກ.

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວເຖິງຫລັກທຳຂໍ້ນີ້ ເມື່ອພຣະອົງຕອບຄຳຖາມຂອງຟາລີຊາຍຄົນໜຶ່ງ ທີ່ຖາມວ່າ,
“ອາຈານເອີຍ, ຄຳສັ່ງຂໍສຳຄັນທີ່ສຸດໃນພຣະບັນຍັດແມ່ນຂໍ້ໃດ?”

“ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, ຈົ່ງຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສູດຫົວໃຈ, ດ້ວຍສູດຈິດ, ແລະ
ດ້ວຍສູດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ.

“ນແມ່ນຄຳສັ່ງຂໍໃຫຍ່ ແລະ ຂໍສຳຄັນທີ່ສຸດ.

“ຄຳສັ່ງຂໍ້ທີ່ສອງທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຄືກັນ, ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານຂອງເຈາເໝືອນດັ່ງຕົນເອງ” (ມັດທາຍ 22:36–40).

ເປັນພຽງແຕ່ເມື່ອເຮົາຮັກພຣະເຈາ ແລະ ພຣະຄຣິດດ້ວຍສຸດຫົວໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດວິນຍານ, ແລະ ດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເຮົາຈະສາມາດແບ່ງປັນຄວາມຮັກໃຫ້ແກ່ເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາຜ່ານການເຮັດຄວາມດີ ແລະ ການຮັບໃຊ້---ໃນວິທີທາງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຈະຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນ ຖ້າພຣະອົງສະຖິດ ຢູ່ນຳເຮົາໃນທຸກວັນນ.

ເມື່ອຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ---ຫລື ຄວາມໃຈບຸນ---ອ້ອມຮອບເຮົາຢູ່, ແລ້ວເຮົາຈະຄິດ, ຮູ້ສຶກ, ແລະ ກະທຳເໝືອນດັ່ງ ທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະເຢຊູຄິດຈະຄິດ ແລະ ຮູ້ສຶກ ແລະ ກະທຳ. ຄວາມປາຖະໜາດ້ວຍຄວາມຕາຍໃຈ ແລະ ຈິ່ງໃຈຂອງເຮົາຈະເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ. ພຣະອົງໄດ້ແບ່ງປັນສິ່ງນຳອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອົງໃນຄຳຄືນກ່ອນພຣະອົງຖືກນຳໄປຄືງ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ບັດນເຮົາມອບກິດບັນຍັດຂໍໃຫ້ໃຫ້ພວກເຈາຄື ຈົ່ງຮັກຊິງກັນແລະກັນ, ເຮົາຮັກພວກເຈາສັ່ນໃດ ພວກເຈາກໍຈົ່ງຮັກຊິງກັນແລະກັນຢ່າງນນ....

“ຖ້າພວກເຈາຮັກຊິງກັນແລະກັນ ທຸກຄົນກໍຈະຮູ້ວ່າພວກເຈາເປັນສາວິກຂອງເຮົາ” (ໂຢຮັນ 13:34–35).

ຄວາມຮັກທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກ່າວເຖິງເປັນຄວາມຮັກດ້ວຍການກະທຳ. ມັນບໍ່ໄດ້ປະກົດໃຫ້ປະຈັກຜ່ານການເຮັດສິ່ງໃຫຍ່ໂຕ ຫລື ກ້າຫານຫລາຍ, ແຕ່ເປັນການກະທຳທີ່ງ່າຍໆດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ດ້ວຍການຮັບໃຊ້.

ມີຫລາຍວິທີທາງ ແລະ ສະພາບການ ຊຶ່ງເຮົາສາມາດຮັບໃຊ້ ແລະ ຮັກຄົນອື່ນ. ຂ້າພະເຈາຂໍແນະນຳສອງສາມຢ່າງ.

ທຳອິດ, ຄວາມໃຈບຸນເລີນຕນຢູ່ໃນບ້ານ. ຫລັກທຳທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຄວນມີຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນຂອງທຸກຄົນຄືການຝຶກກິດທອງຄຳ---ພຣະຜູ້ເປັນເຈາໄດ້ແນະນຳວ່າ “ເຈາຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດຕເຈາຢ່າງໃດກໍຈົ່ງເຮັດເຂົາເຈາຢ່າງນນເໝືອນກັນ” (ມັດທາຍ 7:12). ໃຫ້ໃຊ້ເວລາບິດໜຶ່ງເພື່ອວາດພາບເຫັນຕົວທ່ານເອງວ່າ. ທ່ານຈະຮູ້ສຶກແນວໃດ ຖ້າຄົນອື່ນເວາແບບບິດ, ແລະ ເຮັດບິດກັບທ່ານ. ໂດຍຕົວຢ່າງຂອງເຮົາ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງສອນຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາໃຫ້ຮັກຊິງກັນແລະກັນ.

ອີກບ່ອນໜຶ່ງທີ່ເຮົາມີ ໂອກາດຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຄືຢູ່ໃນສາສນາຈັກ. ຫວອດ ແລະ ສາຂາຂອງເຮົາຄວນມີບ່ອນທີ່ກິດທອງຄຳຈະນຳພາຄຳເວາ ແລະ ການກະທຳຂອງເຮົາຕໍ່ຊິງກັນແລະກັນສະເໝີ. ໂດຍການເຮັດຕກັນດ້ວຍຄວາມດີ, ເວາຄຳທີ່ໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແລະ ຊຸກຍູ້, ຮູ້ສຶກໄວເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງກັນແລະກັນ, ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດສ້າງຄວາມສາມັກຄີໃນທ່ານກາງສະນາຊິກຫວອດຂອງເຮົາໄດ້. ບ່ອນໃດທີ່ມີຄວາມໃຈບຸນ, ບ່ອນນນຈະບໍ່ມີຊ່ອງວ່າງສຳລັບການເວາຂັ້ນນິນທາ ຫລື ຄຳຫຍາບຄາຍເລີຍ.

ສະມາຊິກຫວອດ, ທັງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ຄົນໜຸ່ມ, ສາມາດສາມັກຄີກັນ ໃນການຮັບໃຊ້ທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ເພື່ອເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນ. ສອງອາທິດຜ່ານມານ, ແອວເດີ ນາກັສ ບີ ແນັສ ປະທານເຂດ ອາເມຣິກາໃຕ້ໄດ້ລາຍງານວ່າ ໂດຍການ “ຈັດໃຫ້ຄົນເຂມແຂງໄປຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ອ່ອນແອ,” ເຂົາເຈາະຈົງ ສາມາດພາສະມາຊິກຜູ້ໃຫຍ່ ທັງຄົນໜຸ່ມກັບຄືນມາໂບດຫລາຍຮ້ອຍຄົນ. ຜ່ານຄວາມຮັກ ແລະ ການຮັບໃຊ້ ເຂົາເຈາະໄດ້ກັບຄືນມາ “ເທືອລະຄົນ”. ການກະທຳດ້ວຍຄວາມເມດຕາເຫລືານໄດ້ສ້າງຄວາມສຳພັນອັນໝາຍ ແກ່ນໃນບັນດາຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມດ້ວຍ---ທັງຜູ້ຊ່ອຍ ແລະ ຜູ້ໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອ. ຄວາມຊົງຈໍາຫລາຍຢ່າງ ຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນເພາະການຮັບໃຊ້ດັ່ງກ່າວ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈາະຫວນຄິດຄືນຫລັງໃນລະຍະຫລາຍປີ ທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນສາສນາຈັກ, ຄວາມຊົງຈໍາ ບາງຢ່າງທີ່ປະທັບໃຈຫລາຍທີ່ສຸດແມ່ນຕອນທີ່ຂ້າພະເຈາະໄດ້ໄປຊ່ອຍເຫລືອບາງຄົນທີ່ຕ້ອງ ຮ່ວມກັບສະມາຊິກຫວອດຈຳນວນໜຶ່ງ.

ຍົກຕົວຢ່າງ, ຂ້າພະເຈາະຈິຕອນເປັນອະທິການ ໄດ້ຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັບສະມາຊິກຫວອດຫລາຍຄົນ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ ພາກັນໄປມ້ຽນຖັງເຜືອງປູສະຖານທີ່ລ້ຽງສັດສະຫວັດດິການຂອງສະເຕກ. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນວຽກງານທີ່ສະບາຍ! ອ້າຍນ້ອງຄົນໜຶ່ງຜູ້ບໍ່ໄດ້ມາໂບດເປັນເວລາຫລາຍປີ ໄດ້ສະໝັກໄປຊ່ອຍ. ແຕ່ເປັນເພາະຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເປັນເພື່ອນທີ່ລາວໄດ້ຮັບໃນຕອນມ້ຽນຖັງເຜືອງທີ່ເໝັ່ນງ່າຍ, ລາວໄດ້ກັບຄືນມາໂບດ ແລະ ຕມາໄດ້ຜະນຶກເຂົ້າກັບຜົນລະຍາ ແລະ ລູກງຂອງລາວຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ຄວາມເປັນມິດຂອງພວກເຮົາ ຜ່ານການຮັບໃຊ້ໄດ້ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ລູກ, ຫລານ, ແລະ ເຫລັ້ນຂອງລາວໃນຕອນນັ້ນ. ຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່, ໄດ້ແຕ່ງງານຢູ່ໃນພຣະວິຫານ, ແລະ ມີຄອບຄົວມີລັດອນຂອງຕົນເອງ---ສິ່ງໃຫຍ່ຍິ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຈາກການ ກະທຳອັນເລັກນ້ອຍ---ຈາກຄຳເມັດນ້ອຍໆນັ້ນ.

ບ່ອນທີ່ສາມາດເຮົາສາມາດຮັບໃຊ້ແມ່ນຢູ່ໃນຊຸມຊົນຂອງເຮົາເອງ. ພຽງແຕ່ການສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເປັນໜ່ວງເປັນໄຍ ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາຈະສາມາດເອອມອອກໄປຫາຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ຂອງເຮົາໄດ້. ຫລາຍຄົນພວກທ່ານນຸ່ງເສອທີ່ມີຂໍ້ຄວາມຂຽນວ່າ “ຊ່ອຍເຫລືອກັນ” ແລະ ໄດ້ສະລະເວລາ ຢ່າງຫລວງຫລາຍເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ສົ່ງເສີມຊຸມຊົນຂອງທ່ານ. ບົດນິພານກຸ່ມຄົນໂສດໃນສະເຕກ ເສັ້ນດາຍຍີ່ປຸ່ນໄດ້ຮັບໃຊ້ຄົນຫາຜູ້ລອດຕາຍຈາກລົມພະຍຸສູນາມີ. ໂອກາດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ມີຫລາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ.

ຜ່ານຄວາມເມດຕາທີ່ຈິງໃຈ ແລະ ການຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ເຮົາສາມາດຜູກມິດນຳຄົນທີ່ເຮົາຮັບໃຊ້. ຈາກການຜູກມິດເຫລືານັ້ນ ຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫລາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບການອຸທິດຕົນຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ມີຄວາມປາດຖະໜາຢາກຮູ້ຈັກເຮົາຕື່ມອີກ.

ເພື່ອນຮັກຂອງຂ້າພະເຈາະແອວເດີ ໂຈເຊັບ ເວີດລິນ ຜູ້ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວໄດ້ກ່າວເຖິງພະລັງຂອງຫລັກທຳຂໍ້ນ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ຄວາມເມດຕາເປັນສິ່ງສຳຄັນຂອງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ... ມັນເປັນບັດຜ່ານປະຕູ ແລະ ການສ້າງເພື່ອນ. ມັນເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈອ່ອນລົງ ແລະ ຫລຸດລອນຄວາມສຳພັນທີ່ຈະຍືນຍົງໄປຕະຫລອດຊີວິດ” (“The Virtue of Kindness, *Liahona* May 2005, 26).

ວິທີໜຶ່ງອີກທີ່ເຮົາສາມາດຮັບໃຊ້ລູກຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ ຄືຜ່ານການຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່---
ບແມ່ນແຕ່ໃນຖານະເປັນຜູ້ສອນສາສນາເຕັມເວລາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃນຖານະເປັນເພື່ອນ ແລະ ຄົນຂ້າງບ້ານ.
ການເຕີບໂຕຂອງສາສນາຈັກຈະບເກີດຂຶ້ນພຽງແຕ່ຈາກການໄປເຄາະປະຕູຂອງຄົນແປກໜ້າເທົ່ານັ້ນ.
ມັນຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອສະມາຊິກພ້ອມດ້ວຍຜູ້ສອນສາສນາຂອງເຮົາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພຣະຄຣິດ, ຮູ້ເຖິງຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ສະໜອງຄວາມຕ້ອງການເຫລົ່ານັ້ນ ດ້ວຍວິນຍານແຫ່ງການຮັບໃຊ້
ດ້ວຍໃຈເພື່ອແຜ່.

ເມື່ອເຮົາເຮັດສິ່ງນັ້ນ, ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຫົວໃຈທີ່ຊື່ສັດ ຈະຮູ້ສຶກຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເຮົາ.
ຫລາຍຄົນຈະຢາກຮູ້ກ່ຽວກັບເຮົາ. ແລ້ວ ສາສນາຈັກຈະຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງໄກຈົນເຕັມແຜ່ນດິນໂລກ.
ຜູ້ສອນສາສນາບສາມາດເຮັດສິ່ງໄດ້ແຕ່ຝ່າຍດຽວ, ສະມາຊິກທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຮ່ວມມືຮັບໃຊ້ນຳກັນ.

ໃນການຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງເຮົາ, ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ສຶກໄວ້ຕການກະຕຸ້ນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ສຽງແຜ່ວເບົາຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງເຮົາໄດ້ ແລະ ເຖິງວິທີທີ່ເຮົາຈະສາມາດ
ຊ່ວຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າ.

ປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມ ໂບ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ມັນສຳຄັນທີ່ເຮົາຈະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໃນອານາຈັກ....
ສ່ວນຫລາຍການຮັບໃຊ້ແບບງ່າຍໆ ຫລື ການບໍລິຈາກບາງສິ່ງ ... ການຊ່ວຍເຫລືອແບບທຳມະດາ,
ຈະກາຍເປັນຜົນດີຈາກການກະທຳອັນເລັກນ້ອຍນັ້ນ” (*Teachings of Presidents of the Church:
Spencer W. Kimball* [2006], 82).

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ແນະນຳວ່າ:

“ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນນັ້ນຈະມີຢູ່ສະເໝີ, ແລະ ເຮົາແຕ່ລະຄົນກໍສາມາດເຮັດບາງສິ່ງເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອ
ບາງຄົນໄດ້.

“ເຮົາຕ້ອງປອຍຕົວເອງໃຫ້ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຊີວິດຂອງເຮົາກໍບໍ່ມີຈຸດປະສົງຫຍັງເລີຍ” (“What Have
I Done for Someone Today?” *Liahona* Nov. 2009, 85).

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳເຖິງຄຸນລັກສະນະທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ
ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ທີ່ເຮົາຄວນປາຖະໜາ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອຈະໄດ້ມີມັນໃນຕົວ ນັ້ນຄືຄວາມ
ໃຈບຸນ, ຊຶ່ງເປັນ “ຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ” (ໂມ ໂຣໂນ 7:47). ຈາກສິ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະມີຄວາມ
ສາມາດຫລາຍຂຶ້ນທີ່ຈະຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ---ເໝືອນດັ່ງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ.

ສາດສະດາມໍນອນໄດ້ສອນເຮົາເຖິງຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງ ຂອງປະທານ ແລະ ບອກເຮົາເຖິງວິທີ
ທີ່ຈະໄດ້ຮັບມັນ:

“ດັ່ງນັ້ນ, ຜົນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງອະທິຖານຫາພຣະບິດາດ້ວຍສູດພະລັງແຫ່ງໃຈ, ເພື່ອທ່ານຈະເຕັມ
ໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຊຶ່ງພຣະອົງປະທານໃຫ້ທຸກຄົນຊຶ່ງເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຊື້ອຄຣິດ, ພຣະບຸດ

ຂອງພຣະອົງ; ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ກາຍມາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາ ເຮົາຈະເປັນເໝືອນດັງ
ພຣະອົງ, ເພາະວ່າເຮົາຈະເຫັນພຣະອົງຢ່າງທີ່ພຣະອົງເປັນຢູ່ນັ້ນ, ເພື່ອເຮົາຈະມີຄວາມຫວັງ; ເພື່ອເຮົາຈະຖືກ
ເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຄືກັນກັບພຣະອົງທີ່ບໍລິສຸດ” (ໂມໂຣໄນ 7:48).

ສິ່ງໃຫຍ່ຍິ່ງຈະເກີດຂຶ້ນຈາກສິ່ງເລັກນ້ອຍ. ຄືກັນກັບຄຳເມັດນ້ອຍໆເຫລົ່ານັ້ນຈະມີຫລາຍຂຶ້ນຈົນກາຍເປັນ
ຊັບສິນອັນຫລວງຫລາຍ, ການກະທຳອັນເລັກນ້ອຍ ແລະ ງ່າຍໆ ດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ການຮັບໃຊ້
ຂອງເຮົາກໍຄືກັນຈະມີເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນໃນຊີວິດ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຕພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ,
ການອຸທິດຕົນຕວຽກງານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຢຊູຄິດ, ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກສັນຕິສຸກ ແລະ
ຄວາມສະຫງົບທີ່ເຮົາມີ ທຸກເທື່ອທີ່ເຮົາ ເອອມອອກໄປຊ່ອຍເຫລືອຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ເມື່ອໃກ້ເຂົ້າຫາບຸນອິດສະເຕີນ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົງສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຂອບຄຸນຕໍ່ການຊົດໃຊ້ຂອງ
ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ຜ່ານການຮັບໃຊ້ທີ່ງ່າຍໆດ້ວຍຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຕອ້າຍເອອຍນ້ອງໃນບ້ານເຮືອນ,
ຕສາສນາຈັກ, ແລະ ຕຊຸມຊົນຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນໃນພຣະນາມຂອງ
ພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.